

ИСТОРИЈСКИ

ДОДАТАК

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

КРВАВИ ТРАГОВИ НАТО АГРЕСИЈЕ И ГЕОСТРАТЕШКЕ И ПОЛИТИЧКЕ ПОСЛЕДИЦЕ У СВЕТУ

ПРВОБИТНИ
ПЛАН АЛИЈАНСЕ
ПРЕДВИЂАО ЈЕ
УПОТРЕБУ 464 АВИОНА,
ОД ЧЕГА 330 БОРБЕНИХ, А
ТАКОЂЕ И 450 КРСТАРЕЋИХ
РАКЕТА. СПИСАК ЦИЉЕВА КОЈЕ ЈЕ
ТРЕБАЛО РАЗОРТИ САДРЖАО ЈЕ
ТРИСТА ОБЈЕКТА. МЕЂУТИМ,
ДО КРАЈА РАТА БРОЈ
ЦИЉЕВА СЕ УВЕЋАО НА
ПРЕКО ХИЉАДУ

КАКО ЈЕ И ЗАШТО

РАТ

ВРАЋЕН У ЕВРОПУ

РАТ је у Европу враћен агресијом НАТО 1999. године на Србију (СРЈ) извршеном на таласу ароганције, лажи, обмана и стрмоглавог моралног посрнућа западне цивилизације. Одговорност за то сносе творци идеологије „изузетности“, стратегије ширења НАТО на Исток и присвајања глобалне уместо регионалне „зоне одговорно-

сти“. Прве и највеће жртве такве стратегије су Србија и цели српски народ, затим, Европа, као цивилизација, потом европски и светски поредак безбедности (ОЕБС, ОУН), али ништа мање - демократија и људска права у њиховом суштинском значењу. Пошто је човечанству стало до мира и напретка за све, јасно је ко шта треба да промени. ■

ЈУГОСЛАВИЈА ЈЕ БИЛА ПРВА ЖРТВА РАЗУЛАРЕНИХ ПОБЕДНИКА ХЛАДНОГ РАТА

СРБИЈА НЕ ТРГУЈЕ СУВЕРЕНИТЕТОМ И ДОСТОЈАНСТВОМ

Пише:
Живадин Јовановић

(Преузето из зборника са међународне конференције „Од агресије до новог праведног поретка“ „Кад је рат враћен у Европу“)

Оружана агресија НАТО 1999. и настављање агресије другим средствима после тога нису нарушавали само суверенитет и територијални интегритет СРЈ и Србије, већ су довели до дугорочне нестабилности овог дела Балкана и Европе

НАРОД Србије неће, нити може заборавити људске жртве и огромне патње које је изазвао НАТО својом злочинском агресијом. Злочини извршени над српским народом никада и нигде не смеју се поновити. Мир, једнака безбедност, равноправна сарадња и напредак су универзалне вредности и право, и не допуштамо да нам било ко то право гази, или отима.

Наше тежње су усмерене на изградњу новог светског поретка, у чијем центру су људи, њихове потребе, равноправност, мир и безбедност. Опређени смо за поредак слободе, разумевања и отворености, без наметања туђих интереса, вредности и схватања. Тражимо да се поштују исто-

ријске, културне и духовне специфичности, да разлике буду третиране као богатство, а не као повод за нове поделе, конфронтацију и ратове. Боримо се за нови, праведнији светски поредак, заснован на универзалним принципима равноправности, коезистенције и немешања у унутрашње послове. Не прихватамо поредак по мери „изузетних“, већ поредак заснован на равноправности. Да би било истинске демократије унутар земаља појединачно, мора се изградити и поштовати демократија у међународним односима. Подела света на „демократије“ и „аутократије“, представља замку центара хегемонизма, носилаца униполарног поретка и глобалне конфронтације.

Агресијом на СР Југославију НАТО је показао да је сила изнад Савета безбедности УН

Глобална већина човечанства не прихвата поредак заснован на сили, привилегијама и „правилима“ у интересу мањине. Прошло је време када је било могуће да мањина свој хегемонизам и неоколонијализам маскира рухом демократије и људских права, да га агресијом и „обојеним револуцијама“ намеће глобалној већини. Замка поделе на „демократије“ и „аутократије“ не пролази. Глобална већина се опредељује за мултиполарност и инклузивни светски поредак, у чијем центру су интереси човечанства, а не интереси „изузетних“, или „златне милијарде“.

Југославија је била прва жртва разуларених победника Хладног рата. По истом обрасцу лажи, обмана и грубог кршења основних принципа међународног права, НАТО је извршио низ других агресија широм света.

НАТО ЈЕ ОДГОВОРАН за смрт око 4.000 грађана Србије и Црне Горе, међу којима је било деце, жена и изнемоглих, за рањавање око 10.000 грађана. Тек текст утврђује колико је људи изгубило живот од одложених дејстава забра-

њених оружја, као што су: пројектили са осиромашеним уранијумом, отровни гасови настали бомбардовањем рафинерија, хемијских фабрика и електропостројења, касетне бомбе и друго. Штета од ратних разарања проценена је на 100 милијарди долара. Агресори имају обавезу да надокнаде ратну штету, јер су погазили све норме међународног права.

За Европу и свет ова Конференција је подсећање да агресија НАТО пре 25 година представља тачку преокрета у глобалним односима. НАТО је 24. марта 1999. вратио рат на тло Европе, начинивши преседан за глобализацију оружаног интервенционизма. Био је то најразорнији ударац на европски и светски систем безбедности, успостављен на резултатима Другог светског рата и отварање Пандорине кутије, са несалдивим последицама.

За своју 50-годишњицу од оснивања, обележену самитом у Вашингтону априла 1999, НАТО је практично усвојио нова правила и то: 1. За НАТО не важе обавезе из Повеље УН, Завршног документа ОЕБС, нити међународног права,

Припреме НАТО авиона за бомбардовање циљева у Србији

уопште; 2. НАТО је сила изнад Савета безбедности УН; 3. НАТО се од одбрамбеног, трансформише у офанзивни војни савез; 4. Од регионалног, НАТО прелази у глобални савез.

Овде смо, да подсетимо да је агресија извршена под лажним изговорима. „Хуманитарна катастрофа“, „масовно кршење људских права“, што ни једно, ни друго није постојало. Избеглички талас је почео после и због агресије. Терористи тзв. ОВК силом су протеривали косметске Албанце из њихових насеља, да би поткрепили тезу о „масовном egzodusу“, коју су западни медији приписивали терору државних снага безбедности. Српске власти су позивале протеране да се врате у своје домове, док су авиони НАТО бомбардовали колоне повратника!

Европа премрежена америчким војним базама

СТРАТЕГИЈА ШИРЕЊА НАТО на Исток је највидљивија из податка да је 1999. НАТО имао 19 чланица, данас их има 32. Данас је Европа премрежена страним војним базама, којих има далеко више, него у ери Хладног рата. У тој стратегији експанзије на Исток, српској покрајини Косово и Метохији намењена је улога носача САД/НАТО трупа и војне опреме, улога одскочне даске за „скок на Исток“. Србија се није одрекла, нити ће се икада одрећи свог суверенитета и тапије на Косово и Метохију, као интегралног дела државне Србије. Покрајина, на основу Резолуције 1244 СБ УН остаје привремено под мандатом СБ УН.

Таква стратегија, разуме се, није могла да се заснује на истини и међународном праву, најмање је могла да рачуна на одобрење СБ УН. Зато је агресија 1999. изведена кршењем Повеље УН, основних принципа међународног права

Живорад Јовановић и Вили Вимер који је открио прави узрок напада на Србију

и игнорисањем улоге СБ УН. Пошто је експанзија глобална стратегија и извире из бића неолибералног корпоративног система, зато што се посматрано - ко доминира Западу, на челу са САД, над Евроазијом. Јер, још Збигњев Бжежински је констатовао - ко доминира „Евроазијом као највећим острвом на планети, тај доминира планетом“.

ПРВИ КОРАК у решавању било које кризе, или сукоба, треба да буде утврђивање узрока. Први узрок проблема на Косову и Метохији био је и остао - сепаратизам и тероризам. Уместо да добије подршку за мирно политичко решавање тог проблема, чему су Србија и СРЈ тежиле, водеће

силе Запада су наоружавале, финансирале и обучавале терористичку ОВК, да би у јуну 1998. године и формално, ту организацију са листе терористичких, преместили на листу ослободилачких организација. Током оружане агресије, НАТО је терористичку ОВК користио као своје копнене трупе.

После оружане агресије, владе водећих западних земаља су наставиле продубљивање хегемонистичке, антисрпске стратегије. Уз улагање стотина милиона долара у „демократизацију“ Србије, широко ангажовање

Српска делегација у Рамбујеу је одбила да потпише капитулацију

играо кључну улогу у преврату 5. октобра 2000. године. Нова вазална власт је, кршећи Устав земље, испоручила претходног председника СРЈ Слободана Милошевића, друге политичке, војне и полицијске руководиоце анти-

српском ад хос Хашком трибуналу. По кратком поступку, сменила је око 30.000 руководилаца у привреди, јавним установама и владиним ресурсима, укључујући и стотине српских генерала у војсци и полицији, који су бранили земљу од агресије НАТО. Истовремено, вазална власт је, у више наврата, амнистирала правоснажно осуђене албанске терористе, од којих се данас појединци налазе у највишим структурама власти у При-

штини. Читав банкарски систем, финансијско тржиште, огромни економски и природни ресурси, путем пљачкашке приватизације, предати су у руке западним мултинационалним корпорацијама.

После оружане агресије, владе водећих западних земаља су наставиле продубљивање хегемонистичке, антисрпске стратегије. Уз улагање стотина милиона долара у „демократизацију“ Србије, широко ангажовање

играо кључну улогу у преврату 5. октобра 2000. године. Нова вазална власт је, кршећи Устав земље, испоручила претходног председника СРЈ Слободана Милошевића, друге политичке, војне и полицијске руководиоце анти-

Окупација КиМ одскочна даска у походу на Исток

УЗ АНГАЖОВАЊЕ бившег генералног секретара НАТО Хавијера Солане, 2006. године, Црна Гора је прогласила независност, чиме је Србија изгубила слободан приступ Јадранском мору, који је имала као чланица југословенске федерације. Две године потом, владе земаља чланица НАТО, односно ЕУ, осим Шпаније, Словачке, Румуније, Грчке и Кипра, признају тзв. Косово као нову независну државу, не обзирајући се на то што је тзв. Косово интегрални део Србије, још мање на чињеницу да је тај део Србије под привременим мандатом СБ УН. Тиме постаје јасно да је основни циљ НАТО 1999. био отимање покрајине Косова и Метохије, односно, рушење суверенитета и територијалног интегритета Србије, трајно стаioniрање америчких трупа на том делу Србије, што потврђује изградња војне базе „Бондстил“ и претварање јужне српске покрајине у одскочну даску за поход на Исток. Интензивно успостављање лапца нових америчких војних база после тога у Бугарској, Румунији и другим источно-европским, балтичким и скандинавским зе-

Живорад Јовановић отвара међународну конференцију „Од агресије до новог праведног поретка“

мљама, пуч у Кијеву 2014, јасно потврђују да је агресија против СРЈ и отимање Косова и Метохије од Србије, битан, саставни део стратегије ширења НАТО на Исток.

Оружана агресија НАТО 1999. и настављање агресије другим средствима после тога, није нарушавало само суверенитет и територијални интегритет СРЈ и Србије, већ је довело до дугорочне нестабилности овог дела Балкана и Европе. Водеће земље Европе - Немачка, Француска и Италија - прихватиле су наметнуту англоамеричку оцenu да је узрок проблема на Косову и Метохији у „масовном кршењу људских права“ косметских Албанаца, а не у сепаратизму и тероризму, рачунајући да ће и Србија морати да прихвати лажну перцеп-

1244 СБ УН, на слободном и безбедном враћању око 250.000 протераних Срба и других неалбанаца у њихове домове, на враћању договорених контингената српске војске и полиције у Покрајину, укључујући и на важније граничне прелазе, на слободи кретања, вероисповести, образовања и свему другом што подразумева суверенитет и територијални интегритет Србије, потврђен правно општеобавезујућом одлуком СБ УН.

ЕВРОПА ЈЕ ПРВИ пут после Другог светског рата суочена са продубљивањем унутрашњих подела и губљењем суверенитета и територијалног интегритета Србије, потврђен правно општеобавезујућом одлуком СБ УН.

ЕВРОПА ЈЕ ПРВИ пут после Другог светског рата суочена са продубљивањем унутрашњих подела и губљењем суверенитета и територијалног интегритета Србије, потврђен правно општеобавезујућом одлуком СБ УН.

Отуда, једна од најважнијих поука с краја 20. века може да гласи - да у решавању свих криза и конфликта треба поћи од утврђивања

истинских узрока проблема и њиховог прихватања, односно, да се на лажним, или силом наметнутим представама о узроцима, не могу постићи праведна и одржива решења. Мултиполаризација глобалних односа отвара перспективе да све земље могу потпуније и ефикасније, образложе и свему другом што подразумева суверенитет и територијални интегритет Србије, потврђен правно општеобавезујућом одлуком СБ УН.

ЕВРОПА ЈЕ ПРВИ пут после Другог светског рата суочена са продубљивањем унутрашњих подела и губљењем суверенитета и територијалног интегритета Србије, потврђен правно општеобавезујућом одлуком СБ УН.

ЕВРОПА ЈЕ ПРВИ пут после Другог светског рата суочена са продубљивањем унутрашњих подела и губљењем суверенитета и територијалног интегритета Србије, потврђен правно општеобавезујућом одлуком СБ УН.

Отуда, једна од најважнијих поука с краја 20. века може да гласи - да у решавању свих криза и конфликта треба поћи од утврђивања

јународних организација. Српска покрајина Косово и Метохија није под мандатом НАТО, ни ЕУ, поготово није под мандатом неке групе држава, или појединих сила, већ искључиво под мандатом СБ УН. Србија није капитулирала ни у Рамбујеу, ни током оружане агресије, ни у Куманову. Србија у својој историји не зна за капитулацију, нити за трговање суверенитетом, територијалним интегритетом, најмање, достојанством. Све што је силом, преварама и уценама наметнуто, што је супротно Резолуцији 1244 СБ УН, мандату СБ УН и међународном праву - је сте ништавно и мораће да се врати у пређашње стање. Кад-тад.

Спиновање западне јавости за оружани напад

У РАМБУЈЕУ НИЈЕ било преговора. „Споразум из Рамбујеа“ не постоји. „То је сраман документ, који никада није требало да угледа светлост дана“ - оценио је бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер. „Тако нешто не би прихватила ниједна суверена земља, која иоле држи до свог достојанства“ - рекао је Кисинџер. Немачки генерал на високој дужности у ОЕБС Хајнц Локвај, написао је у својој анализи да је НАТО предузео оружану акцију, не сачекавши да се искористе средства мирног, дипломатског решења за Косово (и Метохију).

Шеф Мисије ЕУ (ЕЕЗ) на Косову и Метохији (ЕСММ – European Community Monitoring Mission), Дитмар Хартвиг је открио да су извештаји ЕЦММ о стварном

стању на Косову и Метохији прикривани у Бриселу, Бону и престоницама других земаља, чланица ЕУ. Тврди да до његовог одласка са Косова и Метохије 20. марта 1999. године, тамо није било масовног кршења људских права Албанаца, нити масовних злочина над Албанцима, како су медији и политичари на Западу тврдили. У писму немачкој канцелар-

Хенри Кисинџер је рекао да споразум из Рамбујеа никада није требало да угледа светлост дана

ки Ангели Меркел, од 26. октобра 2007, Хартвиг наводи да се дивно дисциплини и стрпљењу српских и југословенских снага безбедности, које нису наседали свакодневним провокацијама косметских Албанаца, да интервенцију. Улогу ЕУ и Немачке је окарактерисао као припрему терена за почетак напада НАТО. И улогу мисије ОЕБС (Kosovo Verification Mission), којом је руководио Американец Вилијам Вокер, Хартвиг је видео као војнообавештајну и организациону припрему терена за оружани напад НАТО, а сам оружани напад, као по-

крије за стално стаioniрање америчких трупа на Косову и Метохији. СРПСКА-ЈУГОСЛОВЕНСКА државна делегација је у Рамбујеу одбила да потпише капитулацију и окупацију земље, а не мирно политичко решење.

Такзовани план „Потковица“ за наводно протеривање припадника албанске националне мањине, оптужбе о „концентрационом логору“ на стадиону у Приштини, а посебно оптужбе за „масакр цивила у Рачку“, биле су само епизоде у сценарију спиновања западне јавности да подржи употребу оружане силе против СРЈ. Лидери земаља чланица НАТО и ЕУ дисциплиновано су следиле тај сценарио. „Све је почело лажима“ - тврде немачки аутори истонменог документарног филма. У ствари, све је почело, те-

кло и почива на лажима, до данас.

Агресија НАТО на СРЈ 1999. није био никакав „мали косовски“ рат, интервенција, или „кампања“, најмање „хуманитарна

„Споразум из Рамбујеа је сраман документ... Тако нешто не би прихватила ниједна суверена земља, која иоле држи до свог достојанства“ -- оценио је бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер

. То је био рат глобалних циљева, који се може разумети једино као најважнији корак у остваривању стратегије експанзије САД/НАТО на Исток. „Рат против Југославије је вођен да би се исправила једна грешка Двајта Ајзенхауера из Другог светског рата. Зато се тамо, из стратегијских разлога, морају накондано стаioniраати америч-

2000. године, а које је забележио Вили Вимер у свом извештају канцелару Герхарду Шредеру, од 2. маја 2000. године. Где су у томе „људска права угрожених Албанаца“? „Тамо где право стоји на путу ширења НАТО, треба га уклонити“ - још један је од ставова Американца, саопштених на Конференцији у Братислави.

НАРУЦБЕНИЦА

Књига – Зборник „Кад је рат враћен у Европу“ може да се набави преко издавача: БЕОГРАДСКИ ФОРУМ ЗА СВЕТ РАВНОПРАВНИХ ; п 000 Београд, Сремска 6 / IV спрат ; Тел:(+381) п 328 3 778; Website: www.beoforum.rs ; Email: beoforum@gmail.com

Пише:
Бранко Крга, генерал-пуковник у пензији

Амерички генерал Мекмастер, бивши саветник председника САД за националну безбедност, оценио је да су оружане операције Атлантског пакта биле неуспешне јер је уништено свега пет одсто одбрамбеног потенцијала Војске Југославије

ЧЕТВРТ ВЕКА ОД АГРЕСИЈЕ НАТО НА СРЈ - ВОЈНОСТРАТЕГИЈСКИ ПРОБЛЕМИ И ПОУКЕ

У КУМАНОВУ НИЈЕ ПОТПИСАНА КАПИТУЛАЦИЈА

АГРЕСИЈА НАТО на Савезну Републику Југославију представља вишеструко штетан и тужан чин, као и увреду здравог разума наших гађана. Чак и да је, неким случајем, било одлуке СБ ОУН да се војно интервенише, тај рат би за нас опет био потпуно погрешан поступак дела међународне заједнице, јер смо сигурни да се косовско-метохијска криза могла решавати цивилизованим политичким средствима.

Иако је од те агресије протекло четврт века, Србија, па и свет, суочавали су се са бројним проблемима иницираним тим догађајем, од којих су они војностратејског карактера посебно значајни. Од тих проблема најзначајнији су: припрема оружаних снага за одбрану; могућности и ограничења дипломатије у одвраћању од агресије; тешкоће у разговору на бројне неистине; вођење одбрамбеног рата у условима изразито неповољног односа снага, без савезника и помоћи са стране; моменат прекида рата; заштита српског становништва на Ко-

сову и Метохији и очување територијалног интегритета Србије.

Пре оружаног сукоба нарочито значајан проблем је био припрема оружаних снага за одбрану од агресије. Наиме, ценећи бројне информације наше обавештајне службе, као и других фактора, дошли смо до закључка да постоји велика вероватноћа да НАТО изврши оружану агресију на нашу земљу. У таквим условима предузимали смо низ мера да се наша војска што боље припреми за одбрану. У оквиру тога суочавали смо се са великим проблемом недостатка борбених средстава високе технологије, пре свега у Ратном ваздухопловству и противваздухопловној одбрани, јединицама за електронска дејства и другим, посебно техничким родовима и службама. Познато је да наша војска пре те агресије више од десет година није набијала ниједно озбиљније наоружање. Таква ситуација наступила је из два разлога: прво, од 1992. године нашој земљи су биле уведене свестране санкције, што је утицало и на финансијску

Војска Југославије није доживела изненађење, рат је дочекали на предвиђеним местима

ситуацију, тако да није ни било великих могућности да се издвоје средства за набавку наоружања, други разлог је био тај што је знатан део нашег руководства сматрао да ће се проблем Косова и Метохије решава-ти политичким а не војним средствима (ову чињеницу сам изнео и на сведочењу у Хагу, тврдећи да се наша земља није припремала да оружано решава косовско-метохијски проблем, јер да је имала такву намеру, нормално је да је јачала војску као основни фактор за такве циљеве).

ПРИПАДНИЦИМА НАШЕ војске је познато да ми у војним академијама и школама, на командно-штабним и тактичким вежбама, никада нисмо увежбавали

напад на било који део наше земље, већ смо се припремали искључиво за одбрану читаве територије, па и Косова и Метохије.

Важна поука у вези наведеног јесте да оружане снаге треба припремати у континуитету, не заносећи се наивним пацифистичким идејама и заблудама о томе да неће бити рата. Пошто је рат највеће зло за појединца, породицу, институције и државу у целини, треба све чинити да се избегне, али истовремено, морају се непрекидно предузимати мере за одбрану и ублажавање последица ако до њега ипак дође. Нажалост, неопходно је стално имати на уму да је рат реалност и савременог доба.

Наше највише државно и

војно руководство уложило је велике дипломатске напоре да се НАТО одврати од агресије. Позната су попуштана наше делегације у Рамбујеу. Одржани су бројни састанци са представницима чланица НАТО у земљи и иностранству, укључујући и војне структуре у Бриселу. У Београду смо имали много састанака са дипломатским представницима и онима који су специјално долазили. Објашњавали смо да су наше оружане снаге одговорне, да не кршимо договор Милошевић-Холбрук из октобра 1998. године, да у Рачку нису убијани ненаоружани цивили итд. Утисак је био да је већина саговорника било јасно о чему се ради, али је највећи део њих понављао исту реченицу „да се ради о кредибилитету НАТО пред обележавање 50-годишнице тог савеза“. Поука из ових активности јесте да дипломатија има ограничени учинак, ако иза не не стоји озбиљнија оружанска сила, економски потенцијал земље и подршка савезника. У нашем случају се показало да постоји недовољна корелација између дипломатије и одбрамбене моћи земље.

Србија бомбардована због смене власти у Београду

ТЕШКОЋЕ У РЕАГОВАЊУ на бројне неистине биле су карактеристичне за предратни, ратни, па и послератни период. Агресор је настојао да, пре свега, пред сопственим јавним мишљењем оправда употребу силе против једне земље која није желела рат и ничим није угрозила ниједну чланицу НАТО. Креаторима припрема за агресију било је јасно да је тај чин супротан одредбама докумената Организације уједињених нација, ОЕБ, оснивачког документа НАТО, па и устава појединих земаља. Да би све то превазишли припремили су низ неистина, као што су етничко чишћење, операција „Потковица“ која уопште није постојала, говорило се о крајње нетачном броју убиства, силовања итд. Наши покушаји демантовања тих неистин тих тврђи, нису дали жељене резултате...[...]. Карактеристично је да су многи страни и наши аналитичари после рата износили тврдње да до агресије

Наше оружане снаге биле одговорне, нису прекршиле споразум Милошевић-Холбрук из октобра 1998.

вића и других, што се може наћи на интернет адреси. Тако се, на пример, Стробић Талбот, заменик америчког државног секретара, позвао на цитат у једној књизи чија је суштина у томе да је напад на нашу

„истина на нашој страни“. Вођење одбрамбеног рата у условима неповољног односа снага, без савезника, представљао је изразито велики војностратејски проблем. Бројке о диспозицији наших снага и агре-

сори, познате су јавности. Готово је небележено у историји ратова да се једна земља бранила од агресије када је однос снага у неким елементима био чак 1:600 у корист нападача, а да притом није доживела пораз на бојном пољу.

НАША ВОЈСКА, полиција, службе и други елементи система нису доживели стратегијско изненађење, сви су дочекали рат на предвиђеним местима и јуначки су се борили. Поред тога, велики део наших грађана, медијских стручњака, особља ЕП и других предузећа, радника који су израђивали лажне мете и мамце, дали су такође значајан допринос одбрани земље. Њихова висока мотивисаност произлазила је из осећаја родољубља, али и свести да је агресијом нашем народу и држави нанета велика неправда. Интересантну оцену о том рату изнео је амерички генерал Мекмастер, бивши саветник председника САД за националну безбедност. Он

је нагласио да је једна мала земља, технички инфериорна, успевала да одоли нападима НАТО. Посебно искако нашу обавештајну службу која је својим информацијама успевала да допринесе знатном умањивању ефикасности нападача. А генерал Кларк је чак навео да наша обавештајна служба спада међу десет најбољих на свету. Генерал

левамо нападима агресора. Међутим, војска не постоји да брани саму себе, већ грађане, територију и државу у целини, а то је, из наведених разлога, било веома сложено, тако да је та чињеница била присутна у приликом одређивања државног руководства за прихватање документа Ахтисари - Черномирдин почетком јуна 1999. године.

Готово је небележено у историји ратова да се једна земља бранила од агресије када је однос снага у неким елементима био чак 1:600 у корист нападача, а да притом није доживела пораз на бојном пољу

Мекмастер је закључио да су оружане операције НАТО биле неуспешне јер је уништено свега 5% нашег одбрамбеног потенцијала. Запажања овог генерала су у много чему тачна. У том рату наша војска, и поред изразито неповољног односа снага, није била поражена на бојном пољу. Могли смо још дуго да одо-

лемамо нападима агресора. Међутим, војска не постоји да брани саму себе, већ грађане, територију и државу у целини, а то је, из наведених разлога, било веома сложено, тако да је та чињеница била присутна у приликом одређивања државног руководства за прихватање документа Ахтисари - Черномирдин почетком јуна 1999. године.

Срби са Косова и Метохије јунаци савременог доба

МОМЕНАТ ПРЕКИДА рата, представља такође значајан војностратејски проблем. У вези с тим постоје различита мишљења: да је требало наставити борбу, да би било боље да је до прекида рата дошло раније, а има и оцена да се то догодило онда када су се за то створили колико-толико прихватљиви услови. У вези с овим проблемом посебан осврт заслужује потписивање Војнотехничког споразума, јер и око тога има различитих оцена. Као учесник тог догађаја, могу да нагласим неколико битних чињеница. До преговора код Куманова дошло је пошто је претходно прихваћен документ Ахтисари - Черномирдин у Народној скупштини РС и Влади СРЈ. Потпуно су нетачне тврдње да је у Куманову потписана некаква капитула-

Генерал Мекмастер: НАТО операције су биле неуспешне, уништено је само 5% потенцијала ВЈ

ција. Ми нисмо ни преговарали са структурама НАТО, против кога смо ратовали, већ са КФОР, тако да ни формално није могло бити говора о капитулацији (чињеница је да је већина преговараца била из земаља чланица НАТО, али их је било и из других земаља). Капитулација се потписује за пет минута, а ми смо преговарали пет дана, при чему су били уважени наши предлози,

пре свега око резолуције СБ ОУН. Да се радило о капитулацији, статус Косова и Метохије био би брзо решен, не би било Резолуције 1244 СБ ОУН, не би дошло до промене власти 5. октобра 2000. године, већ би се то догодило одмах, нити би ментори косовске независности све до данас вршили притисак на Србију да се с тим сагласи... Ову тезу претезно наглашавају наши „стручњаци“. Једни раде из незнања, други из зле намере према својој земљи. У оба случаја то је врло нечасно.

ПОСЛЕ ПОТПИСИВАЊА Војнотехничког споразума 9. 6. 1999. код нас учесника тог процеса било је присутно различито расположење. С једне стране, били смо задовољни што је договорен крај рата, страдања грађана и разарања наше земље. С друге стране,

знали смо да ће повлачење наше војске, полиције и других институција српске државе са просто-ра Косова и Метохије изазвати велике невоље нашег народа, што се, нажалост, догађа све до данас.

Поука у вези са процесом прекида рата састоји се у томе да и проблематику преговарања у ратним условима треба више изучавати и увежбавати у процесу образовања официра из области међународног права. Заштита српског становништва на Косову и Метохији, представља прворазредни проблем у свим фазама решавања проблема у јужној покрајини... Они који су остали да живе на Косову и Метохији прави су јунаци савременог доба. Екстремни Албанци против њих предузимају низ незаконитих и не-

људских мера. Међутим, наводно демократски део света, са прећутним одобравањем дозвољава да се крше све вредности које они декларативно афирмишу, као што су право на живот, неприкосновеност приватне својине, право на повратак прогнаних, слобода кретања... Заштита српског становништва на Космету функционисала је док су се тамо налазиле институције државе Србије. После њиховог повлачења све је доведено у питање, што се нарочито видело у погрому марта 2004. године. Свакодневно се и даље региструју нарушавања елементарних људских права Срба и то у присуству међународних снага и институција, које су преузеле одговорност за безбедност свих грађана на том простору. [...]

Кумановски споразум је потписан на основу документа Ахтисари-Черномирдин

значајна је и за одређени део земаља света из више разлога од којих су два посебно значајна. Прво, то је чињеница што је створен својеврсни модел војних интервенција и примене силе у покушају наметања унутрашњих модела друштва у многим земљама. Готово по правилу, све те земље у којима је вршена војна интервенција, биле су доведене у неповољније стање него што је било пре наметања решења страном оружаном силом.

Други стратегијски проблем значајан за шире окружење односи се на непоштовање међународног јавног права и постигнутих договора. Избегавање реализације преузетих договора из изазваних употребом осиромашеног уранијума, извлачење искустава и поука итд.

Агресија НАТО на СРЈ

Заштита српског становништва на Космету функционисала је док су се тамо налазиле институције државе Србије, што се нарочито видело у погрому марта 2004. године

До које мере је непоштовање међународног јавног права постало актуелно види се и из одредаба Европске стратегије безбедности где се наводе „правила“, уместо права

Фотографије:

Фото ЕПА, Профимедија, РТС спринт скрин (видео), Приватне архиве Ж. Јовановића, Н.Павковића, В.Вимера; Архива „Новости“, United States Department of Defense и Википедија

НА БАЛКАНУ У ПОСЛЕДЊОЈ ДЕЦЕНИЈИ ПРОШЛОГ ВЕКА УНИШТЕНО МЕЂУНАРОДНО ПРАВО

СРБИЈА ПРВА СТАЛА НА ПУТ ГЛОБАЛИЗМУ

ПОЧЕТКОМ 80-их година, совјетска обавештајна служба је успела да добије документе такозваног Харвардског пројекта. То је био велики програм уништења СССР и социјалистичког система. Пројекат се састојао од три тома: „Перестројка“ (1985-1989), „Реформа“ (1990-1994), „Завршетак реформе“ (1995-1999) и био је планиран на 15 година. До 1990. године Совјетски Савез је требало да престане да постоји као независна и суверена држава, а до 2000. године требало је да буде уништена и Руска Федерација, као правна наследница СССР. И све је добро ишло по том плану.

Прва фаза, како знамо, била је успешна. А у другој фази пројекта појавили су се озбиљни проблеми. Реч је о циљу ликвидације совјетског социјалистичког система. И ... проблем су постали Срби. Али не зато што су желели да сачувају социјализам, већ зато што су видели опасност за своју независност.

Пред балканским земљама, од којих су многе први пут стекле

▲ НАТО је бацио прве бомбе на Србе у БиХ 1994. и 1995. године

самосталност, била су два пута. Први је да се не одупиру, односно да прихвате сарадњу са НАТО, да испуне све услове које је поставила ЕУ. Овај пут су изабрале све државе осим Југославије и Срба у Босни. Други пут је - изјавити своје националне интересе и покушати их бранити. На тај пут су стали Срби. Веровали су у своју снагу, значај, моћ права и правду. Пошто Југославија није била у складу са општом шемом, САД су раздрале доктрину распада Југославије, која је укључивала неколико фаза: специјални рат, психолошке операције, подршку наоружаним сепаратистичким снагама, подршку непријатељима Срба.

Немачка није скривала да тражи освету, жели да казни Србе због тога што су у два рата били против Немачке и међу победницима. ЗАНИМЉИВЕ ПОДАТКЕ наводи Борисав Јовић у свом дневнику. Још крајем 1989. године за Југославију је предвиђен следећи сценарио: вршити притисак на постизање демократских промена; захтевати увођење вишестраначког система, одржавање слободних избора и уништавање монопола власти СКЈ; подржати антикомунистичку опозицију и одговарајућу атмосферу; условљавати економску помоћ политичким уступцима; блокирати разговоре о интеграцији са Западном

Европом док не добију гаранцију за спровођење реформи.

Срби су у многим ишли на уступке. Али су наставили да остану независни, непослушни, упорно су се борили за своје земље и своје интересе у Србији и Босни и Херцеговини. Срби су се тако озбиљно залагали за своја права, борили су се тако храбро да Вашингтон који је тапкао у месту са свим својим програмима, није могао да сломи тврдоглаве Србе. Зато су у Вашингтону одлучили да озбиљно кажњавају Србе, и НАТО је бацио прве бомбе на Србе у БиХ 1994. и 1995. године.

Југославија је кажњена 1999. године. Командант НАТО у Европи Весли Кларк признао је да су САД дуго планирале напад на Југославију, да је пораз Србије био један од приоритетних циљева Америке. НАТО је планирао да промени и власт у земљи и политички поредак, окрене земљу ка Западу, смањи утицај Русије у региону, уништи основу војног економског потенцијала Југославије, потврди кривицу Срба за догађаје на Балкану из 90-их, промени

▲ Генерал Пјер-Мари Гало открио је да су Немци планирали освету Србима за поразе у светским ратовима

идеолошку оријентацију политичке елите, учини Косово и Метохију самосталном државом, смести НАТО снаге у Косову и на целој територији Југославије. Судећи по томе шта и како су бомбардовали, скривени циљ је био да се Балкан ослободи Срба, да се поткопа морал становништва и да се изазове побуна против руководства земље, да се територија учини слободном за даљу употребу, посебно за изградњу војних база. Имали су задатке чисто војног карактера: окупити Алијансу, тестирати снагу НАТО, испробати ново оружје и потрошити старе залихе. Политички циљеви су били следећи: показати Европи да она не може без НАТО одржавати своју стабилност, створити преседан употребе војне силе без санкција СБ УН.

Ломљење кичме Србији постаје приоритетни циљ

План агресије је предвиђао да се у најкраћем року масовним нападима авијације уништи борбена способност Војске Југославије, и да се створе услови за реализацију политичких циљева Алијансе

ПОСЛЕ ЗАВРШЕТАКА агресије, командант НАТО у Европи, Весли Кларк, написао је књигу Вођење савременог рата у којој признаје да су САД давно планирале напад на Југославију, да је сламање кичме Србији био један од приоритетних циљева Америке, да је још 1992. године председник Џорџ Буш старији рекао: „САД ће бити спремне да употребе војну силу против Срба на Косову, као и против саме Србије“, да је бомбардовање Југославије „било искључиво амерички план“.

Интересантан закључак може се извести читајући мемоаре Медлин Олбрајт. Она не пориче да је у балканским догађајима иницијатива била на страни САД, али је мотор целе операције била управо она - упорна, чврста, сигурна у себе, енергична, са сјајним реторичким способностима. По начину на који је убеђивала европске политичаре да прихвате њен план, види се да је међу Европљанима било оних који се се

▲ Медлин Олбрајт је у мемоарима признала да је убеђивала европске лидере за бомбардовање Србије

двоумили.

На пример, Француска је на самом почетку операције предлагала да се направи пауза у бомбашким ударима, Ватикан је молио да се бомбардовање привремено обустави, Немачка, коју је представљао министар иностраних послова Јосиф Фишер, трудил се да остави отворену могућност водеће улоге ОУН и добијања подршке од стране Русије. Медлин Олбрајт је успела да их све сломи, убедивши их у исправност ставова САД.

У својим мемоарима госпођа државни секретар је прилично отворена, емотивна, представља се као борац за правду,

била способна (читај није хтела) да ратује.

НАТО ЈЕ АМЕРИЦИ био потребан као инструмент и претећа сила састављена од деветнаест држава. Ево како она о томе пише: рат су добили „захваљујући, а не упркос Алијанси“. Агресија и заједничка војна дејства учврстили су „савез који је сумњао у смисао свога постојања“. Министар одбране Вилијам Коен још је отворенији: „Мислим да би самостална кампања са жестоким и директним ударима који би одмах онеспособили Милошевићеве снаге, била пожељнија опција. Ствар је, међутим, у томе што смо овде деловали као савез, па класична кампања, какву су професионалци тражили, није била могућа. Овде је био потребан консензус 19 земаља, била је потребна подршка савезника у виду база, дозвола за прелет авиона преко њихових територија, логистика... Да смо деловали самостално, ми бисмо се поделили за агресивнију и робуснију кампању.“

Детаљна разрада плана операције била је завршена пре августа 1998. године. Стратешка концепција је предвиђала извођење ваздушних напада без копнене операције, уз непрекидну претњу да је и таква операција могућа. План је предвиђао да се у најкраћем року масовним нападима авијације уништи борбена способност Војске Југославије, и да се створе услови за реализацију политичких циљева Алијансе. Планирано је да се у употребу ставе 464 авиона, од чега 330 борбених, а такође и 450 крстарећих ракета. Првобитни списак планираних циљева садржао је триста објеката. Међутим, до краја рата број циљева се увећао на хиљаду. Планом је предвиђено да истовремено с ваздушним нападима започне масовни устанак Албанаца. У том случају ОВК би играла улогу копнених снага. Задатак њених припадника био је да одреде распоред владиних снага и увлаче их у сукобе на отвореном простору.

Стварање велике Албаније договорено у Бриселу 1999.

СТРОГО ПОВЕРЉИВОМ састанку, одржаном у Бриселу 13. марта 1999. године, присуствовао је само војни врх НАТО: генерали Клаус Науман, Весли Кларк, Норман Шварцкопф, Андерсон, Роузман, Жак Клајн, Вилијам Вокер и Бернар Кушнер. Они су донели коначну одлуку о почетку рата против Југославије. Био је одређен и датум - 17. март. Међутим, због лоших метеоролошких услова било је одлучено да се почетак операција помери за 24. март. Српска обавештајна служба је успела да дође до записника са састанка, те је, стога, знала тачан датум почетка рата.

Између осталог, из записника са састанка, у задацима операције под називом „Алигатор“ читамо следеће: „Блицкригом поразити војску и полицију на Косову и у Југославији, у случају пружања отпора, Југославију разарати најубитачнијим средствима, уз коришћење муниције са осиромашеним уранијумом и касетним бомбама. Убијати цивиле, рушити мостове, болнице, школе, објекте резервоаре воде, инфраструктуру,

релеје, трафостанице, далеководе, рушењем рафинерија изазвати еколошку катастрофу, преко ОВК припремити наводни егзодус албанског живља који ће се повлачити према Албанији и Македонији, где ће чекати телевизијске екипе највећих медијских кућа на свету, како би се овековечила наводна зверства југословенске војске и полиције.“ Осим тога: „Створити услове за стварање независне државе Косово која ће функционисати само уз присуство НАТО снага, а оне се неће повлачити најмање двадесет година. Независна држава Косово касније ће се припојити Албанији.“

Објединивши територије југа Србије, Западне Македоније, дела Црне Горе и северног дела Грчке они ће створити велику Албанију, која ће доминирати на Балкану, контролисати све путеве и ваздушне коридоре према Азији и Африци.

КРАЈЕМ АПРИЛА НАТО је анализирао „урађено“ и дошао до следећих закључака: 1) бомбардовање је, уместо да доведе до народног устанка, довело до његовог уједињења; 2)

политичко руководство земље преузело је на себе иницијативу за решење кризе; 3) мобилизација и обука Албанаца није дала резултате.

С тим у вези јавила се потреба да се унесу корекције у планове операција: да се појачају ваздушне и морнаричке јединице, да се продужи време ваздушних напада, прошири списак циљева, појача психолошки притисак и пропагандна активност, и донесу мере за економску и политичку изолацију СРЈ. Клинтон је наредио да се операција настави и да се косовски фронт

временске оквири. Стога је Весли Кларк наредио да се појача рушење инфраструктуре „да се опустоши Србија, понизи њена војска и полиција, да се убијају цивили“. Клинтон и Блер су захтевали да НАТО за десет дана уђе на Косово.

Заиста, крајем априла НАТО повећава број авиона који учествују у бомбардовању и пратирују број циљева са што на хиљаду, колико их је било пред крај операција. До овога је дошло због тога што се у НАТО нису придржавали испланираних рокова и етапа операције и, пре свега, због њених слабих

На строго поверљивом састанку у Бриселу предвиђено да „велика Албанија“ обједини територије Косова, југа Србије, Западне Македоније, дела Црне Горе и северног дела Грчке

сматра линијом на којој се води борба за америчке вредности.

Југословенска обавештајна служба добила је 29. априла информацију да се НАТО налази у стању нервног растројства, зато што је отпор Срба премашио све очекиване

резултата. [...] Након бруталне казне непослушне Југославије, многе земље су одлучиле да ће бити сигурније ако се придруже НАТО него да се њему супротставе (Бугарска, Македонија, Румунија итд.). У погледу утицаја на светске процесе, рукама

НАТО САД су испробале самосталност доношења одлука о питању кажњавања државе без санкције УН. А УН су са своје стране показале неспособност да се супротставе таквој агресији.

Русија се тада није залагала за Југославију. Зато се данас бори против успостављања светског поретка који су наметнули НАТО и САД. Да ли ће Србија издржати? Мора да одоли. Србија је увек била на страни победника. Русија ће ускоро победити, а Срби ће доказати да су били у праву, када се су супротставили САД и Немачкој. [...]

Немачка освета за Први и Други светски рат

ЗАШТО СУ БОМБАРДОВАЛИ Србе? Одговорила бих: независни, непослушни, мали Руси, и ... важну улогу одиграла је историјска србобобија Запада.

Запад је знао да ће са Србима бити тешко, али није претпостављао да ће тако дуго. У Вашингтону су сањали да се Срби уплаше и свргну Милошевића да би ЕУ и НАТО сматрали својим спаситељима. Али Срби се нису уплашили. Певали су и шашили се на мостовима, рушили, обрушавали се на НАТО авионе. И ... сачували војску, као и част и достојанство.

Милошевић није укљоњен са власти као што су сањали на Западу. Стога трећи део Харвардског пројекта никада није завршен. И... морали су да јачају информациони рат и развијају „обојену револуцију“, купују „поједине представнике политичке елите. [...]

Нама је важно да схватимо да је управо на Балкану, почев од 1991. године, уништено међународно право, створен систем управљања територијама уз помоћ протектората, разрађена таква техника која је требало да блокира рад међународ-

ног права које је замењено правом групних интереса, за шта је коришћено право силе уместо силе закона. Американци су дуго планирали војну интервенцију у Југославији и то тако да ништа није могло да је измени или спречи. Све остало било је добро изрежирани сценарио: и Рачак, и Рамбује, и Париз, и ултиматум Ричарда Холбрука. Бомбардовање би неизоставно уследило, ма како да су се одвијали догађаји. Како би се неупућено светско јавно мњење убедило у оправданост и неопходност војне интервенције представљена му је следећа слика: сурови Срби, који се брутално обрачунавају са албанским цивилима, криви су за прекид преговора и због тога заслужују да буду кажњени. Строуб Талбот је говорио тада да је у влади САД доминирало гледиште: операција неће дуго трајати. „Босна је доказала да је Милошевић плашљиви кавгаџија: ако га мало

јаче лупиш - згрчиће се.“ ПРЕМА РЕЧИМА аналитичара Деона Катлинотоа, НАТО је планирао да бомбардује Југославију још 1997. године. Припремали су се темељно, јер су имали много проблема и са чланицама НАТО и са југословенским суседима, и са светским јавним мњењем. Министар одбране САД Вилијам Коен допутовао је у Скопље, у децембру 1997. године, како би разговарао са македонском владом и војним званичницима о распоређивању снага НАТО дуж границе са Косовом. Касније је министар одбране Македоније путовао у Вашингтон ради разматрања изградње војне базе у Македонији.

Француски генерал Пјер-Мари Галоо време планирања војне интервенције помера још даље у прошлост, у седамдесете године. Он пише да је 1976. и 1977. године често путовао у Немачку, на позив министра одбране Јозефа Штрауса. Током

разговора вођених у уском кругу европских колега, нарочито када су се ти разговори тицали југословенских проблема, Немци су се залагали за то да после смрти Тита, Југославија мора бити другачије територијално подељена. Занимљиви су разлози због којих је Немачка тежила томе: „Прво - то је жеља Немачке да се освети Србима који су два пута, 1914-1918. и 1939-1945. године пришли Немцима против њих...“, што је допринело да Немачка изгуби у Другом светском рату.

„Друга немачка идеја била је да треба наградити Хрвате и босанске муслимане који су се током Другог светског рата придружили нацистичкој Немачкој и војсци Вермахта... Трећа немачка идеја била је да увуку Хрватску и Словенију у економску зону ЕУ којом доминира Немачка. На тај начин би се отвориле могућности остваривања немачког

утицаја на далматинској обали, чиме би се омогућило приближавање Медитерану, што представља давнашњи немачки сан...“.

Генерал је сматрао да је Немачка увукла САД у

Министар одбране САД Вилијам Коен је у Скопљу, у децембру 1997. договором са македонском владом и војним званичницима распоређивање снага НАТО дуж границе са Косовом

авантуру кажњавања Југославије. Додуше, САД су за то имале и своје разлоге: доказати Европљанима да не могу без САД да решавају своје проблеме, понизити Русију и створити на Балкану територију којом би несметано располагали и изградити на њој своје војне базе.

▲ Министар одбране Јозеф Штраус заговорио је још 1976. поделу Југославије после Титове смрти

пише:
Вили Вимер

Агресија на СР
Југославију и
Србију 1999. морала
је да „исправи“
грешку генерала
Ајзенхауера из
Другог светског
рата, који је
пропустио да
на Балкану
стационара
америчке војнике
као противтежу
околним
совјетским
оружаним снагама

БЕОГРАД ЗНАЧАЈАН ВАШИНГТОНУ И БРИСЕЛУ САМО КАДА ЈЕ У СУКОБУ СА МОСКВОМ ПРВИ ХИТАЦ РАТА У УКРАЈИНИ НАТО СНАГЕ ИСПАЛИЛЕ У СРБИЈИ

ПЕРЦЕПЦИЈА политичких збивања ће се у великој мери разликовати, ако их неко описује као историчар или као непосредни учесник догађаја. Притом је веома значајно да ли је и на ком нивоу тај догађај био праћен у дужем временском периоду. Тако сам гледао на ову разлику и тако сам је доживео. Могуће је да ће други о овоме имати другачији став.

Тако се, половином деведесетих година, и догодио мој први сусрет са оним што се називало „Југославијом“, када сам у своју бонску канцеларију у Бундестагу позвао на разговор тадашњег отправника послова Савезне Републике Југославије у Бону, господина Зорана Јеремића. Канцеларија се налазила у једној равнот, донекле барокној згради на обали Рајне, која ће следећих година постати место сусрета и разговора са личностима из Београда. Све до сусрета са једним од касније водећих политичара

Београда, који је хтео да ме упуту у војне планове атентата на председника Милошевића.

Разговор са господином Јеремићем није био мој први сусрет са оним што је у ондашње време за нас значила „Југославија“. И данас се добро сећам да је Југославија током Хладног рата у сваком великом војном маневру НАТО била представљана као полазна тачка Трећег светског рата са тадашњим Совјетским Савезом и Варшавским уговором. Како сам 1989. по налогу тадашњег савезног канцелара Кола учествовао у вежби, као министар одбране у тој вежби, у последњем великом маневру НАТО Wintex-Cimex, познавао сам стратешки значај Југославије у глобалном контексту. (Вили Вимер је био заменик министра одбране СР Немачке, на маневру НАТО добио је функцију „министар у војној вежби.“)

НАИМЕ, ЈУГОСЛАВИЈА је у размишљањима у Бону била нека „врста играчке немачких соци-

јалдемократ“ који нису радо проводили само свој одмор на обали Јадрана. Хришћанске демократе (ЦДУ, ЦСУ) нису се поли-

пљуштала је ледена киша.

Исто се понашао и Брисел. Када га је Београд молио да му позајми четири милијарде долара да пре-

▲ Вили Вимер у обиласку совјетских јединица у Дрездену 1992.

тички много интересовао за Југославију. У време поменутих маневара није се још знало да је у Вашингтону већ била донета одлука да се „раскине љубав“ са Београдом. Како се слом Совјетског Савеза већ могао предвидети, бујиче америчког новца више се нису сливале у Београд: све док је Београд био у сукобу са Москвом, био је значајан, сада је то требало да буде другачије. Београдом, остављеном на цедилу, уместо долара

вазиће тешкоће у привреди, био је хладно одбијен. Брисел се, међутим, уопште није устручавао да разбацује милијарде и милијарде долара кроз прозор за последице ратних сукоба који су уследили.

У разговору са југословенским отправником послова, господином Јеремићем, открио ми се један другачији проблем у процени Југославије: Ми смо имали друге проблеме, не Балкан. Поновно уједињење Немачке...

Ко се тада интересовао за Балкан, није имао паметнија посла. Тек касније смо открили које су све трансатлантске мреже и у коју сврху биле активирале везе са Балканом. Овај представник Београда, упркос врхунској аверзији коју су испољавали пре свега медији, имао је врло љубазну и људску пријатну природу. Оно што је он говорио било је врло разумно, било је у складу са нашим политичким животним околностима и представљало је добру основу за разговор.

Тако је било и приликом нешто каснијег путовања у Београд председништва Парламентарне скупштине КЕБС, коме сам припао и ја, на разговоре, између осталих и са председником Милошевићем. Западни медији су пенили од гнева када би се његово име само натукнуло. У сваком случају, оно што је он мени рекао било је у складу са свим политичким и правним регулама мени познатог света.

Рат у Југославији смештен у историју и у будућност

ОДМАХ САМ известио савезног канцелара о београдским и бонским разговорима и он је, на очигледно запрепашћење најуже околине, од мене затражио да продубим почетне контакте. До тог тренутка председник Милошевић је за политички Бон био „личност Нула“. То је требало да се промени, али је морало и да се двоструко плати: њу је први платио Хелмут Кол који је представљао препреку рату против Југославије, тако што су многи, чак и чланови самог руководства његове странке, активно радили на томе да он буде поражен на савезним изборима у јесен 1998, како би се формирала влада у складу са америчким интересима и тако придобила за

▲ Вили Вимер и Хелмут Кол су хтели да промене однос Немачке према Србима

рат. Други, председник Милошевић, платио је својим животом. А виша цена од ове, не може ни да се плати. При томе, немачког савезног канцелара одликовао је један посебан порив, онај према интензивним контактима. Он је желео да у односима према Србима учини све, да његова веза са Москвом постане узор и да он, после свега што се догодило у прошлом столећу,

отвори поглавље историје.

Данас знамо да је наш однос према Москви до те мере урушен, да ћемо веома тешко моћи и да замислимо просперитетну будућност. Сада је председник Путин тај кога покушавају да сатерају у ћошак. Међутим, још пре 24. марта 1999. догодило се оно што нас свом силом тек сада погађа: уклањање СР Југославије као покушај спречавања продора руског утицаја од Јадрана све до иза Урала као и допуштање немачкој армији да учествује у једном рату како би могла да се касније придружи будућим сукобима да би потиснула траума из 1945. Немачке трупе биће потребне да експанзијом на континенту спроводе старе концепте.

НИЈЕ ТРАЈАЛО ни годину дана да се рат против Савезне Републике Југославије из 1999. смести не само у историју, већ и у будућност, и то на такав начин који нас и накнадно оставља без даха. Наиме, састанак председника и премијера нових источноевропских држава у Брислави показује до које мере су амерички неоконзервативни глобални стратеги следили и још увек следе озбиљне намере. Рат против Југославије морао је да се поведе из још једног разлога: да се „исправи“ грешка генерала Ајзенхауера из Другог светског рата. Он је пропустио да на Балкану стационара америчке војнике као противтежу околним совјетским оружаним снагама.

Југославија је била средство за постизање тог циља. Оно што је следило у Брислави било је сценарио за све што се данас оцртава као рат између САД и Русије са тежиштем у Украјини и као почетак Трећег светског рата. Русија мора да се отера из Европе било путем нове Гвоздене завесе између Балтичког и Црног

мора, било ратом или другим средством и са циљем да се, уколико прилике допусте, на територији наше Русије успостави мноштво држава. Ретко је неки сценарио, попут овога у Брислави из априла 2000, категорично спроведен, а пут ка томе био је рат против Југославије.

ПРВИ хитац и прва бачена бомба која је погодила циљ у време садашњег сукоба у Украјини испалила је заправо 24. марта 1999. године са НАТО бомбардера у акцији против Југославије. Прво је западна алијанса у комаде разбила основу Повеље Уједињених нација да би могао да се води срамни рат против Југославије. Није се више желео свет који дели иста правила и чува мир. Желео се свет који само слуша команде Вашингтона и подвргава се тамошњим правилима. Нападнута је „звезда“ несврстаних земаља, Југославија, једна од оснивачица Конференције за безбедност и сарадњу у Европи. Док се Запад на сваки начин трудио да Конференцију за безбедност и сарадњу учи-

ни безначајном, остале важне земље су њену основну мисао: решавање спорних питања мирним путем и добром сарадњом, развиле у заједницама држава БРИКС. Злонамерно понашање Запада водило је свет ка опасној новој подели.

Западни медији су пенили од гнева када би се Милошевићево име само натукнуло, сада је председник Путин тај кога покушавају да сатерају у ћошак

Рат против Југославије био је геостратешки окидач. Свесно и намерно, у време мира, започет је рат против Југославије. Лагало се безочно. Конференција у Брислави крајем априла 2000. показала је свакоме да је напад на Југославију започет из геостратешких разлога и да се сигурно неће завршити у Курску. ■

ИДУЋЕГ ПОНЕДЕЉКА 31. МАРТА У ИСТОРИЈСКОМ ДОДАТКУ НАТО НИЈЕ ОСТВАРИО СВЕ ЦИЉЕВЕ

Припрема Атланске алијансе за агресију на СР Југославију

Значај и последице НАТО агресије на СРЈ

„Милосрдни анђео“ оставио је иза себе крвав траг

Бомбардовање Београда освестило је Руску Федерацију

